

ναίκα ν' ἄρκεσθῃ μόνον εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθείσαν ποσό-
τητα.

Ἀμφιβάλλομεν, ἂν εἰσηκούσθῃ, τῆς ποσότητος οὗτης παρ'
ἡμῖν εἰς πάντα τὸ πᾶν!

Ἀφ' οὗτου ὁ ἀγαθὸς Παυλόπουλος, ὁ Ἀρεοπαγίτης, προσή-
νεγκε τὰς τρεῖς χιλιάδας δραχμῶν ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἀσθε-
νῶν ἢ ἐπιδημίας ἠϋξήθη κατὰ γεωμετρικὴν πρόοδον. Ἐκ τῶν
χρημάτων τούτων ἐγένοντο μέχρι τοῦδε δύο διανομαί· τῇ
μὲν ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ τῆς πρώτης διανομῆς (ἣν οὐδεὶς ἐγνώ-
ριζεν) ὁ ἀριθμὸς τῶν δεληταίων τῶν ἀσθενῶν ἠϋξήθη κατὰ
ἐκατοντάδας· τῇ δὲ ἐπομένῃ τῆς δευτέρας διανομῆς, ἥτις
ὡσαύτως ἐγένετο ἐν ἀδήλῳ ἡμέρᾳ, ὁ ἀριθμὸς ἀνῆλθεν εἰς
ἀναριθμήτον ποσότητα. Ἡ στατιστικὴ αὕτη εἶναι, νομίζο-
μεν, ἐπ' ἴσης χρησίμη ὡς αἱ ἄλλαι.

2

ΜΟΥΣΙΚΗ

Τεργέστη, Σεπτέμβριος.

I

Μεταξὺ τοῦ δεκατίζοντος ὑμᾶς κοιλιακοῦ τύπου καὶ τῆς
ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων ἡμῶν ἀδελφῶν, καὶ, συντο-
μώτερον εἰπεῖν, μεταξὺ ζωῆς καὶ τάφου, φίλε κύριε συν-
τάκτα, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν θουρίων ἐκεῖ καὶ τῶν ἐπικη-
δεῖων αὐτόθι ἁσμάτων, ἐνόμισα κατάλληλον τὴν περὶ στα-
σιν νὰ ὁμιλήσω καὶ ἐγὼ περὶ μουσικῆς ἐν γένει μὲν, μά-
λιστα δὲ, περὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐδῶ μουσικῶν ἐν συγ-
κρίσει πρὸς τὰς ἐν Ἑλλάδι.

Πολλοὶ πολλὰ εἶπον ὅτι διακρίνουσι τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ
τὰ λοιπὰ ζῶα· ἰδίᾳ τὸ λογικὸν καὶ τὸ γελαστικὸν εὐρί-
σκουσιν οἱ πλείονες, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν διακρίνον τὸ βασι-
λειον τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς δημοκρατίας τῶν ζώων. Ἐ-
σχάτως πλὴν εἰς τῶν συντακτῶν τοῦ Φιγαρῶ, δὲν ἀποκλείει
τὸ λογικὸν καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα, εὐρίσκει ὅμως ἀποκλειστικῶς
εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀνῆκον πλὴν τοῦ γελαστικοῦ καὶ τὴν
αὐτοχειρίαν.

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι πολλὰ τῶν ζώων εἶναι λογικώτερα
πολλῶν ἀνθρώπων, ἐνδεχόμενον ἀκόμη νὰ γελῶσι, ἄλλα
καὶ ἂν αὐτοκτονῶσι, εἶναι ζήτημα τὸ ὁποῖον δύνασθε νὰ
μάθητε ἀπὸ τὸ δελτίον τῆς θνησιμότητος τῶν ἀστυνομι-
κῶν καὶ δημοτικῶν αὐτῶν ἀρχῶν.

Τὸ κατ' ἐμὲ, τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν παραδέχομαι
ὅτι διακρίνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ ζῶα, διότι ἐγὼ εἶδον
ἔππους κεκτημένους νοσηροσύνην, ἂν οὐχὶ ὅσην ὁ Βίσμαρκ,
ἀλλ' ἀναμφισβητήτως ὑπερτέραν πολλῶν ἀστυνομικῶν καὶ
ὁργάνων· εἶδον ἀκόμη κύνας γελῶντας χαριέστερον καὶ συ-
χνότερον πολλῶν διδασκάλων τοῦ γένους· καὶ εἶδον, τοῦ-
λάχιστον ἀνέγνωσα, ὅτι λαγῶδες κατεσπάραξε τὰ ἐντόσθια
του, διότι τὸν ἐγκατέλειπεν ἡ ἐρωμένη του, ἐν ᾧ ἂν ἦτο ἄν-
θρωπος εἰς τὴν θέσιν του, τὸ πολὺ θὰ κατεσπάραξε τὸν
λαγῶν.

Τὸ κατ' ἐμὲ λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διακρίνει τοὺς ἀν-
θρώπους ἀπὸ τὰ ζῶα εἶναι ἡ μουσικὴ. Ἰσως τῶρα πολλοὶ
ἀντεπεξέλθωσι κατὰ τῆς ἰδέας μου αὐτῆς, λαμβάνοντες ὡς

συμμέχους τὴν ἀηδῶνα, τὸν βᾶτραχον, τὸν ὄνον καὶ πολλὰ
ἄλλα καλλικέλαδα ὄντα· ἐνδεχόμενον μάλιστα νὰ μὴ ἀπα-
τῶνται· ἀλλ' ὅσῳ ἐνδεχόμενον εἶναι τοῦτο, τόσῳ βέβαιον
εἶναι ὅτι καὶ ἐμὲ δὲν θὰ πείσωσι. Ἀληθῶς, πῶς εἶναι ду-
νατὸν νὰ πεισθῶ ὅτι ὁ ὄνος συνδιαλέγεται μετὰ τοῦ Θεοῦ,
ἀφοῦ εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ μουσικὴ εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς ду-
ποῖαν λαλεῖ ὁ Θεὸς μετὰ τοῦ ἀνθρώπου; ἢ πῶς εἶναι ду-
νατὸν νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἡ ἀηδὼν ὁμιλεῖ τὴν ἰδίαν γλῶσ-
σαν, ἀφοῦ διὰ τῶν πτερύγων της δύναται ν' ἀνέλθῃ μέχρι
τοῦ οὐρανοῦ;

Περὶ τῶν βατράχων ὁμιλήσεν ὁ Ἀριστοφάνης.

Δι' οὐχυρίζομαι λοιπὸν, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διακρίνει τὸν
ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ ζῶα εἶναι ἡ μουσικὴ. Μετὰ τὸν βραχὺν
αὐτὸν πρόλογον εἰσέρχομαι εἰς τὸ θέμα μου, ἐὰν δὲν νομί-
ζετε ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ ἐξέλθω πλέον.

Ἀλλὰ τί εἶναι μουσικὴ; — Μουσικὴ εἶναι ὁ Βελλίνης,
ὁ Ροσσίνης, ὁ Βέρδης, ὁ Μέγερμπερ, ὁ Μότσαρτ, ὁ Γκούνω,
ὁ Αἰδν, ὁ Ὁφεμπαχ, καὶ πολλοὶ ἄλλοι θεόπνευστοι ψάλ-
ται. — Τοιοῦτοτρόπως μοὶ φαίνεται, ὅτι ἔχετε ἀκριβῆ τὸν
δρισμὸν τῆς ἡρώτης μου.

Τί σκοπὸν δὲ ἔχει ἡ μουσικὴ; — Minore, maggiore, ada-
gio, allegro, minuetto, καὶ πολλοὺς ἄλλους σκοποὺς κατὰ
τὴν περίστασιν καὶ τὴν γρίαν. — Μοὶ φαίνεται ὅτι καὶ ὁ
δρισμὸς μου αὐτὸς δὲν ὑστερεῖ τοῦ πρώτου.

Μὴν ἀπορήσητε δὲ μετὰ τοὺς παραδόξους αὐτοὺς, ὅσων καὶ
πρωτοτύπους περὶ μουσικῆς ὁρισμοὺς μου, διότι μετὰ ὅλην
αὐτῶν τὴν παραδοξότητα καὶ πρωτοτυπίαν εἶναι ἀκριβέ-
στατοι, ἢ τοῦλάχιστον ἀκριβέστεροι ἀπὸ τὸν δρισμὸν τοῦ
θεοῦ καὶ τῆς ψυχῆς, μετὰ τὰ ὁποῖα ἡ μουσικὴ, δύναται νὰ
σᾶς εἰπῶ ἔχουσι τὸν αὐτὸν καταγωγῆς τόπον, τὸν οὐρανόν.

Πλὴν ἀφίνων κατὰ μέρος τὸν δρισμὸν καὶ τὴν καταγω-
γὴν τῆς μουσικῆς, ἀφοῦ μάλιστα δὲν περιλαμβάνεται εἰς
τὰς παραχωρηθείσας ἡμῖν ἐπαρχίας, θὰ σταματήσω εἰς δύο
σπουδαῖα αὐτῆς ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀν-
τελήφθην πρακτικώτατα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, καὶ τὰ ὁποῖα θὰ
διατυπώσω καὶ ἐμπραγμάτως θὰ ἀποδείξω ὡς ἐξῆς:

Ἡ μουσικὴ μορφώνει καλοὺς πολίτας καὶ γενναίους
στρατιώτας.

II

Βίδον προχθὲς καὶ πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, καὶ ἀνὰ πᾶσαν ὁγ-
δόνην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου ἐνταῦθα βλέπω, τὴν
στρατιωτικὴν μουσικὴν μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς, ἐν τῇ μεγάλῃ
λεγομένῃ πλατείᾳ, κυκλομένην αἰφνης ὑπὸ λαμπαδηφόρων
στρατιωτῶν, κινούσαν εἴτα διὰ θουρίου τινὸς ἐθνικοῦ
μᾶρς, καὶ ἀκολουθουμένην ὑφ' ὅλου τοῦ περιεστῶτος
πληθους, τασσομένου ἐν μιᾷ στιγμῇ εἰς κανονικωτάτας δι-
μοιρίας, καὶ βαδίζοντος τοσοῦτον ἀφέλως, κανονικῶς καὶ
ἀγερῶως, ὥστε νομίζει τις ὅτι ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος εἶναι
σῶμα ἐπανερχόμενον ἀπὸ ἐπιτυχοῦς τινὸς ἐκστρατείας, ἢ
— ἐλληνικῶς εἰπεῖν — ἀπὸ στρατιωτικὸν τινα περίπατον.

Δὲν ἐννοῶ, φίλτατε Καλιβάν, ὅτι ἀπαιτεῖται κόπος πο-
λὺς, διὰ νὰ ἀποδείξω τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἀρχῆς μου, διότι
εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ μουσικὴ εἰς ἅπαντα τὸν πεπολιτισμένον
— καὶ ἀπολιτιστὸν ἀκόμη κόσμον — ἂν δὲν θεωρῆται ἐπί-
σης ἀναγκαία, ὡς ἡ χρηστομάθεια καὶ ἡ κατήχησις, ἀπο-
τελεῖ ὅμως οὐσιώδεις στοιχείον, ἀνευ τοῦ ὁποῖου ὁ ἄνθρω-
πος εἶναι ἀτελής. — Τὸ κατ' ἐμὲ, προτίμῳ τὸν Μότσαρτ
ἀπὸ τὸν Μακράκην καὶ ἀπὸ τὸν Δαμαλᾶν ἀκόμη. — Τίθεται
λοιπὸν ἐκτὸς συζητήσεως ὅτι ἡ μουσικὴ μορφώνει καλοὺς
πολίτας.

Είναι όμως ἀληθές ἐπίσης ὅτι ἡ μουσικὴ μορφώνει καὶ γενναίους στρατιώτας; Τὸ ἀνωτέρω μικρὸν μου παράδειγμα δύναται ν' ἀπαντήσῃ εὐγλωττότερον ἑμοῦ. Ἀλλ' οἱ ἡμέτεροι συμπατριῶται θὰ θεωρήσωσιν ὡς ἐλαφρὰν καὶ ἴσως ἀστείαν τὴν παρατήρησίν μου αὐτὴν, διότι ἀστείαν ἐθεώρουν, ἀκόμη μέχρι τῆς χθὲς καὶ τὴν γυμναστικὴν, ἥτις καθιστᾷ τὰ σώματα σθεναρὰ, καθὼς ἡ μουσικὴ τὰς ψυχὰς γενναίας.

Καὶ ἀληθῶς τίνα σκοπὸν ἔχουσιν αἱ μουσικαὶ ἐν τῷ στρατῷ; Διὰ τὴν οἱ Γάλλοι εἰς τὸν ἦχον τῆς *Μασσαλιώτιδος* διαβαίνουν τὸν Ῥήνον ἢ πνίγονται ἐντὸς αὐτοῦ; Διὰ τὴν οἱ Γερμανοὶ μὲ τὸ ῥήγιον ἐθνικὸν τῶν ὀδεύουσιν μέχρι τῶν Παρισίων; Διὰ τὴν ἐπὶ τέλους οἱ Ἕλληνες μὲ τὸ ᾠδὴν *Λιγερὸν* σπασθὶ μου, καταλαμβάνουσι τὰς χώρας τῶν ἀναιμάκτως; Διότι ἡ μουσικὴ εἰσέρχεται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν, οἱ ποδῶν τῶν ἀποκτῶσι πτερὰ, καὶ τὰ σώματά τῶν πετώσιν ἔμπροσθεν, ὁλονὲν πετώσιν! Ἄλλω τὸ σταθιδὸν αὐτὸ εἶναι τὸ ὕστατον εἰς τὸ ὁποῖον φέρεται τὸν στρατιωτὴν ἡ μουσικὴ: ἡ μὴ μὴ οὐ τοῦ πολίτου εἰς στρατιωτὴν πρὸ τοῦ οὗτος περιβληθὴ τὴν στολὴν καὶ ἡ ἀπόκτασις τοῦ στρατιωτικοῦ φρονήματος, πρὶν ἢ τεθῇ εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, ἰδοὺ τὸ πρῶτον σταθιδὸν τῆς μουσικῆς.

Οὐχὶ λοιπὸν ἀνευ σκοποῦ ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ἐν ταῖς πλατείαις τῆς Γερμανίας καὶ πλείστων ἄλλων τῆς Αὐστρίας πόλεων, διασχίζει τὰς ὁδοὺς παιανίζουσα θουρίους. Χιλιάδες πολλὰ ἀνθρώπων ἀκολουθοῦσιν αὐτὴν στρατιωτικῶς τεταγμένοι, ἔχοντες δὲ τὸ παράστημα, τὸ βάδισμα, τὰς στροφάς, τὰς κινήσεις, τὰς ἀποστάσεις, τὸ βλέμμα ἀκόμη αὐτὸ στρατιωτικόν· ὁ δὲ ἐκ τῶν ἀρίστων θεωρούμενος στρατὸς τῆς μεγάλης αὐτοκρατορίας τῶν Ἀψβούργ, ἀποτελεῖται ἀπὸ τούτων χθεσινῶν ἐκείνων, ἀρειμανίως διασχίζοντας τὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων πολίτας.

Πλὴν συγγνώμη, φίλε Καλιόχ, πρὸ τριῶν τῶρα σελίδων ἐμβαπτίζεται ἡ γραφίς μου εἰς τὴν μελάνην, χωρὶς νὰ ἐγγίῃ ἀκόμη τὸ θέμα μου: ὁμοιάζει βλέπεις ἡ πτωχὴ μου γραφίς ἀτυχῇ, ἴσως καὶ ἀδέξιον ὄντην, ὅστις βυθίζεται εἰς ἀσπόγγους θαλάσσας καὶ ἐξέρχεται πάντοτε καθυγρός, — *Çonni soit qui mal y pense* —, καθὼς ἡ γραφίς μου. ... μελανωμένη!

Ἐπρόκειτο μοι φαίνεται περὶ συγκρίσεως τῶν στρατιωτικῶν ἐδῶ μουσικῶν πρὸς τὰς ἐν Ἑλλάδι. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἐξ ὧν εἶπον περὶ τῶν ἐνταῦθα μουσικῶν, δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ συμπεράσματα περὶ τῶν ἡμετέρων. Ἀλλ' ἂν ἐπρόκειτο νὰ συγκρίνῃ τις τὰς αὐστριακὰς μουσικὰς ἀπαρτιζόμενας ἀπὸ τούτων μουσικωτάτους Κροάτας καὶ Οὐγγρῶν, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων αἱ μετριώτεραι τίθενται εἰς ἴσην μοῖραν μὲ τὰς πρώτας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου, ἂν ἐπρόκειτο λέγω νὰ συγκρίνῃ ταύτας μὲ τὰς ἰδικὰς μας, ἐν συνειδήσει θὰ ἔλεγον ὅτι μία μόνη σύγκρισις μεταξὺ τῶν δύο ὑπάρχει, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία.

Dock.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΣΥΡΩ.

Ἀνακρίσεις καὶ ἄλλα ἐν τῇ συρῷ.

Β'. Γάμοι.

Ἐν τῇς πλατείαις προσέειπα εἰς τὸ λεγόμενον νησάκι ἐνθα ἤκουσα παρὰ δύο φίλων μου ὅτι εἶνε προσκεκλημένοι εἰς γάμον τινα.

Μίαν καὶ δύο εἰς τοὺς γάμους· βλέπω τὴν νύμφην ὡς τὴν ἀναδυομένην τοῦ Ἀπελλοῦ.

Περιβεβλημένη λευκὴν λεπτοτάτην ἐσθῆτα, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στῆθος λευκοῖς ἀνθεσι πεπυκασμένα, τοὺς δὲ γλυπτοὺς καὶ δι' ἀνθέων τοῦ κρίνου βεβαμμένους ὤμους τῆς γυμνοῦς, ἦτο ἀληθὲς νηρητὶς· βλέπω καὶ ἄλλας παρεμφερεῖς τῇ νύμφῃ κατὰ τὴν ἐνδυμασίαν, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸ κάλλος, πλὴν μίας ὑπάνδρου, ἥς ὁ σύζυγος δύναται ὡς ἐκ τοῦ ἐπιθέτου αὐτοῦ νὰ ἐκληθῇ καὶ ὡς μικρὸς πατὴρ τέκνων καὶ ὡς μικρὸν πατέρα ἢ πάτερ.

Μετὰ τὰς δύο ταύτας, ἐξ ὧν ὁ Τρεβαλσίνος κατ' ἐμὲ θὰ ἐξέλεγε τὴν ὑπάνδρον, εἰν ἤθελε νὰ μιμηθῇ τὸ ἀνάστημά της διὰ νὰ γλαφυρώσῃ τὸ τῶν χαρίτων του, ἤρχετο ἡ κόρη ἐκείνη, περὶ ἥς ἐν τῇ προηγουμένῃ μου πολλὰ εἶπον καὶ ἐλάλησα χωρὶς βεβαίως νὰ ἔχω ἁμαρτίαν.

Ἐκείνη δηλαδὴ, ἥτις δὲν ἐπιτρέπει πολὺ νὰ τὴν βλέπωμεν, ἐν ᾧ δίκην μαγνήτου μᾶς ἔλκει πρὸς ἑαυτὴν καὶ δίκην Ταντάλου μᾶς κρατεῖ διψασμένους καὶ πεινασμένους.

Μετ' αὐτὴν καὶ κατ' ἄλλους πρὸ αὐτῆς ἤρχετο ἑτέρα τις νεᾶνις, ἥς τὸ ἐπίθετον εὐρίσκεται, εἰν εἰς τὸν κατασκευαστὴν τῶν ἐνδυμάτων σου προσθέσης τὴν πελοποννησιακὴν κατάληξιν.

Ἐν τῇ αἰθουσῇ ταύτῃ, ἐν ᾗ ἐτελέσθη τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, βεβαίως ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι πολλὰ καλλίπλοστοι καὶ εὐεῖδεις νεάνιδες· ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ποιητὴς καὶ ἐπομῆνως δὲν ἀντέχω πολὺ εἰς τὰς περιγραφάς.

Εἶνε ἀληθές ὅτι αἱ ἐνταῦθα νεάνιδες κατὰ κανόνα εἶνε ὠραῖαι. Ἐν ταῖς πλείστας ὅμως παρατηρεῖ τις ἀλαζονικὸν καὶ τετυφωμένον εἰλωτισμὸν μιμήσεως, σχήματα καὶ τρόπους δῆθεν εὐρωπαϊκούς, ὅλα βεβιασμένα, ὅλα προμελετημένα, ὅλα ἐσωτερικὴν ἀγωνίαν ἀποδεικνύοντα καὶ ἀνευρανίδος χάριτος. Ἐν ᾧ εἰς τὸ κλασικὸν καὶ ἤδη βακτηριακὸν τῆς Ἀττικῆς ἑδαφος, δὲν φύονται μὲν καμῖλαι, θάλλουσιν ὅμως μυρσῖναι. Ἐν ᾧ τέλος περιεργαζόμεν καὶ ἐθαύμαζον τὰ ὠραῖα ταῦτα (ἃς μοὶ συγχωρηθῇ ἡ παρομοίωσις) ἐπιπλά τῆς αἰθούσης, ἀποσπᾷ αἴφνης τὴν προσοχὴν μου καθαλιέρος τις ἀμφιβόλου ἢ οὐδέτερου γένους.

Μὲ ὅλον τὸ συγκρότημα τῆς δανδικῆς τῶν Παρισίων ἐνδυμασίας, μὲ ριπίδιον εἰς χεῖρας καὶ τετρακαρφότσωτος καὶ μὲ φῶνὴν πάντῃ γυναικίαν, εἰς ἣν προσπαθεῖ νὰ διατηρῇ πὸν καλὸν τόνον, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, χαριεντίζετο ἀενάως μεθ' ὧν τῶν κυριῶν καὶ ἀνυπόπτως ὡς οὐδέτερος πὸ γένος.

Οὗτος εἶνε ὁ περίφημος Ἐλευθεράκης, ἡ ἐπιτυχημένη αὕτη παρῳδία ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, τῇ ὁποίᾳ εἶχεν ἐπιτεθῇ πειράζων, ὁ γνωστὸς καὶ εἰς τὴν καλὴν τῶν Ἀθηνῶν τάξιν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἄλλοτε ἔκαμε μεγάλο caso, κατὰ τὴν ἔκφρασίν του.

Ἐτερός τις καθαλιέρος, οὐχὶ οὐδέτερου γένους, ἀλλὰ καθαρῶς ἀρσενικοῦ, πτώσεως ὀνομαστικῆς ἢ τῆς πρώτης κατὰ τὴν Γερμανικὴν μέθοδον, καὶ ἀκλιτος.

Ὁ νέος οὗτος ἐν ταῖς ἐνταῦθα συναναστροφαῖς παίζει ἐξαιρετικῶς τὸ πρόσωπον τοῦ εὐφροῦς, διότι ἐκφράζει καθαμαξομένως τινὰς ἰδέας, ἐνῶ ὁ νῦς του, εἰν δὲν ἦ πατήθην, ὁμοιάζει τὰ νερά ἐκεῖνα, ἅτινα φαίνονται καθαρὰ διὰ τὴν ρηρότητά των. Ὑπῆρχον καὶ δύο ἕτεροι καθαλιέροι, περὶ ὧν πρέπει νὰ σοὶ κάμω λόγον, διότι τοὺς γνωρίζεις, παραλείπων τὰ ὑποκείμενα τῶν ἄλλων, ὡς εὐκόλως ἐννοοῦμενα.

Ὁ εἰς τούτων ἐνώνει κάλλος ψυχῆς ἐν κάλλει σώματος καὶ ἐπομένως τὴν ιδιότητα, ἣν παρίστησι τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ πρέπει ν' ἀποδώσωμεν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν του. Ὁ ἕτερος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐγέλασεν ἐκείνην.